

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.301 van 9 juli 2013
in de zaak A. 207.495/VII-38.715.**

In zake : het RIJKSINSTITUUT VOOR ZIEKTE- EN
 INVALIDITEITSVERZEKERING (RIZIV)
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Claude Verheyleweghen
 kantoor houdend te 1785 Merchtem
 Kalkovenlaan 75
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

Ludovicus VAN DER VOORT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gitte Laenen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 december 2012, strekt tot de cassatie van de beslissing van de Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (hierna : DGEC) van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (hierna : RIZIV) van 27 november 2012, inzake Ludovicus Van Der Voort.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 11 januari 2013 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 juni 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Lootens, die loco advocaat Claude Verheyleweghen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Laurent Van Rossom, die loco advocaat Gitte Laenen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verwerende partij oefent sedert 1980 een voltijdse activiteit als gynaecoloog uit in het H. Hartziekenhuis te Roeselare.

3.2. Na een klacht over het ten onrechte aanrekenen van prestaties (plaatsen van een embryo na in vitro fertilisatie), wordt lastens de verwerende partij een onderzoek gestart.

3.3. Hij wordt vervolgd wegens, onder meer :

"(...)

3. Het laten aanrekenen op zijn naam aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen van verstrekkingen voor behandelingen die worden uitgevoerd zonder te beschikken over de daarvoor noodzakelijke erkenning voor het zorgprogramma reproductieve geneeskunde B (KB 15 februari 1999)".

3.4. Op 27 november 2012 verklaart de Nederlandstalige Kamer van beroep, ingesteld bij de DGEC van het RIZIV, deze tenlastelegging niet bewezen.

De beslissing steunt onder meer op de volgende overwegingen :

"18. Terecht stelt de appellant dan ook dat de voormelde beslissing tot weigering/intrekking van de erkenning door de bevoegde Minister genomen zijn op grond van een Koninklijk Besluit dat is aangetast door machtsoverschrijding.

19. De reglementaire basis waarop de geïntimeerde zich steunde om een inbreuk vast te stellen is onwettig en kan derhalve niet toegepast worden.

20. Bovendien beroept de appellant zich terecht op het gewe(k)t vertrouwen dat aan het H. HARTZIEKENHUIS te Roeselare werd geschapen door de brief van 5 augustus 2003 verstuurd door het Directoraat-generaal Organisatie Gezondheidszorgvoorzieningen (stuk neergelegd ter zitting van 23 oktober 2003).

21. Tenslotte wijst de Kamer van Beroep op het feit dat door het HH Ziekenhuis Roeselare op volkomen regelmatige wijze twee voorzieningen werden ingesteld bij de Federale Beroepscommissie, meer bepaald tegen de (impliciete) weigeringsbeslissingen dd. 14 februari 2001 en dd. 23 april 2002 tot opname van het ziekenhuis in het zorgprogramma reproductieve geneeskunde B. Tot op heden werd nog geen beslissing genomen.

22. De Kamer van Beroep is van oordeel dat deze weigering om een beslissing te nemen binnen een redelijke termijn, afbreuk doet aan het rechtszekerheidsbeginsel en in casu in ieder geval de rechten van de zorgverlener zwaar heeft geschonden.

(...)"

IV. Onderzoek van het cassatieberoep

Algemeen

4. Opdat het beroep ontvankelijk zou zijn moeten de aangevoerde middelen daadwerkelijk van die aard zijn dat ze tot cassatie van de bestreden beslissing kunnen leiden en moet de aangeklaagde onwettigheid de strekking van deze beslissing kunnen hebben beïnvloed.

Een middel kan niet tot cassatie leiden als het betrekking heeft op een onwettigheid die wellicht reëel is maar waarbij de bestreden beslissing op grond van andere redenen overeind blijft.

De bestreden beslissing is gestoeld op drie motieven die elk op zich het ontslag van rechtsvervolging kunnen verantwoorden.

Vijfde middel

Standpunten van de partijen

5. In het vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de correcte toepassing van het vertrouwens-, het legaliteits- en het motiveringsbeginsel. Zij stelt dat het vertrouwensbeginsel niet contra legem kan worden ingeroepen en dat niet ieder opgewekt vertrouwen volstaat om te besluiten tot de toepassing van het vertrouwensbeginsel, maar dat bij de rechtzoekende rechtmatige verwachtingen moeten zijn gewekt, terwijl in de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat daar te dezen sprake van is.

6. De verwerende partij werpt op dat dit middel niet ontvankelijk is omdat het om een nieuw middel gaat dat niet werd voorgelegd aan de lagere rechter, terwijl het indertijd perfect kon worden opgeworpen in de procedure voor de Kamer van beroep.

Beoordeling

7. De verzoekende partij zet niet concreet uiteen hoe te dezen het vertrouwensbeginsel tegen uitdrukkelijk andersluidende wettelijke of reglementaire bepalingen zou ingaan. Bij ontstentenis van enige toelichting kan het middel, wat dit onderdeel betreft, niet in aanmerking worden genomen. Overigens is de bestreden beslissing met redenen omkleed zodat van een schending van het motiveringsbeginsel niet zonder meer sprake is. De verzoekende partij zet evenmin uiteen waarin de schending van het "legaliteitsbeginsel" te dezen zou bestaan.

8. In haar beroepschrift en in haar conclusies heeft de verwerende partij voor de bodemrechter uitdrukkelijk als middel, met verwijzing naar een overgelegd stuk, een beweerde schending van het vertrouwensbeginsel aangevoerd. Uit de stukken waarop de cassatierechter vermag acht te slaan blijkt niet dat de verzoekende partij daartegen voor de bodemrechter heeft ingeroepen dat de toepassingsvoorwaarden van dat beginsel niet vervuld waren en meer bepaald dat de feitelijke elementen die tot gevolg hadden dat er geen sprake kon zijn van een rechtmatige verwachting, niet voorhanden waren.

Na een onaantastbaar onderzoek van de voorgelegde feitelijke elementen van de zaak komt de bodemrechter tot de conclusie dat daaruit terecht een "gewekt vertrouwen" mocht worden afgeleid. Uit het gebruik van het woord "terecht" moet worden afgeleid dat de rechter van oordeel was dat de rechtens vereiste voorwaarden te dezen vervuld waren.

Aangezien de verzoekende partij daaromtrent voor de feitenrechter geen argumenten heeft aangevoerd kan zij niet meer voor de cassatierechter laten gelden dat in de bestreden beslissing een verkeerde invulling wordt gegeven aan het vertrouwensbeginsel. De cassatierechter kan de gegrondheid van het aangevoerde middel niet beoordelen zonder kennis te nemen van de grond van de zaak, wat wettelijk is uitgesloten. Artikel 14, § 2, van de

wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt immers dat de Raad van State als cassatierechter niet over de grond van de zaak uitspraak doet.

9. De andere middelen zijn gericht tegen de twee overige motieven van de bestreden beslissing. Zelfs indien ze gegrond zouden zijn kunnen ze niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen juli tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeyts,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin